

« Για τη Γη που πολύ αγάπησα »

Σενάριο – Δραματουργική δομή

Σκοτάδι. Μια δυνατή εισαγωγή από την Ορχήστρα.
Ξαφνικά μια συγχορδία (Σαν αστραπόβροντα) Κάτι
σαν εκρήξεις. Ενώ ακούγονται τα τελευταία λόγια
του ήρωα, εναλλασσόμενα με λόγια από την Ιστορία.

Ο ΗΡΩΑΣ

Δε θα βγώ ζωντανός.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Μολών Λαβέ!

ΗΡΩΑΣ

Θα εξέλθω πυροβολών και μαχόμενος!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

*Ω Παιδες Ελλήνων ίτε!
Ελευθερούτε πατρίδα
ελευθερούτε παίδας, γυναίκας,
θεών της απτρώων έδη
θήκας τε προγόνων.
Νυν υπέρ πάντων αγών!*

Ο ΗΡΩΑΣ

*Αγαπημένοι μου γονείς, αν ο καλός θεός μας
επιφυλάσσει την λαμπράν τύχην να δώσωμεν
την ζωήν μας για την πατρίδα, τότε η χαρά
σας θα πρέπει να είναι απέραντη. Δεν ξέρω
αν μπορεί να ονειρευτεί ένας άνθρωπος
καλύτερη τύχη από αυτήν. Και δεν μπορώ να
σκεφτώ γονείς να είναι πιο περήφανοι παρά
για τα παιδιά τους που έπεσαν για την
πατρίδα...*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

*Το δε την πόλιν σοι δούναι ουκ εμόν εστι
έργον ουδέ άλλου των κατοικούντων
ανταύθα. Πάντες γαρ αυτοπροαιρέτως
αποθανούμεθα και ου φεισόμεθα της ζωής
ημών...»*

Ο ΗΡΩΑΣ

*Μακαρισμένοι αυτοί που δρόμους
πρωτανοίγουν. Ευλογημένοι αυτοί που τους
ακολουθούν.*

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

*Ακριβός ο θάνατος την αυγή
και του ήλιου το μεσουράνημα.
Πέτρινος λυγμός, φωτιά, πηγές δακρύων
Μόνος μετρώ ορθός
της σταγόνες ζωής
που μ' απόμειναν.
Γύρω μου οι καπνοί
τα χαλάσματα οι φωνές
οι καμπανοκρουσίες...*

Τα φώτα χαμηλώνουν, χαμηλή μουσική. Αργά ένα
γλυκό φως γεμίζει τη σκηνή, στην οποία βρίσκεται ο
Τραγουδιστής που φωτίζεται.

ΠΡΩΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΗΡΩΑΣ

*Ο σκοπός και η πίστις μας έσπρωξε σ' ένα
δρόμο από τον οποίο ούτε μπορούσαμε μα κι
ούτε μας ήταν επιτρεπτό να λοξοδρομήσουμε,
έστω και κατά ελάχιστον. Ολόφωτος κι
ολόισιος ήταν ο δρόμος των ιδανικών μας...
Εκείνο που πρόκειται να γίνει σήμερα,
χρειάζεται τολμηρότητα. Νύν έργων ακμή.*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

*Όσοι το χάλκεον χέρι του φόβου,
βαρύ αισθάνονται
ζυγόν δουλείας ας έχωσιν
Θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία.*

Ο ΗΡΩΑΣ

*Ο σκοπός και η πίστης μας, μας έσπρωξε σε
ένα δρόμο από τον οποίο ούτε μπορούμε μα
ούτε και μας είναι επιτρεπτό να λοξοδρομή-
σουμε. Ολόφωτος κι ολόσιος ήταν ο δρόμος
των ιδανικών μας...*

*Πλάσαμε δυνατά μέσα μας κάποια όνειρα και
ζήσαμε με την ελπίδα για μια πραγματο-
ποίησή τους. Και χαιρόμαστε τώρα, γιατί μια
όμορφη μοίρα μας έταξε στρατιώτες για τη
νίκη.*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

*Ε! Μάτση, σε βρήκαμε! Δεν σε αρκούν τα
όσα έκαμες; Παραδώσου!
Καλά! Με βρήκατε.
Τι σκέφτεσαι να κάνεις; θα παραδοθείς ή θα
πολεμήσεις;
Αν θα βγω, θα βγω πυροβολώντας!*

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Γαλήνη - Σιγά-σιγά φέγγει. Μια ανθρώπινη φιγούρα
κάθεται στο κέντρο με γυρισμένη την πλάτη. Η σκιά
της διαγράφεται στον πίσω τοίχο της σκηνής, έτσι που
να θυμίζει εσταυρωμένο ή Προμηθέα.

Ο ΗΡΩΑΣ

*Όμως, για τη γη θα σου μιλήσω τώρα, αγαπητέ
μου. Τη γη που κρύβει μέσα της το πιο μεγάλο
μυστικό και μαζί το πιο ωραίο. «τη γοητεία που*

δίνει η δύναμη της ύλης». Τίποτε δε με έδεσε πιο πολύ από τούτο το δεσμό...

«Να γιατί δε νοιάζομαι αν τη γη αυτή τη ζουν Τούρκοι για Έλληνες, Εβραίοι για... Εκείνο πούχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί που την ποτίζουν με τον ιδρώτα τους και να περπατούν ελεύθεροι πάνω της, διαφεντευτές της, κυρίαρχοί της. Ν' αναπνέουν περήφανοι τον αέρα της που νάναι αέρας δροσιάς, ομορφιάς, λεβεντοσύνης. Όχι πνίχτης...»

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Τούτη τη γη

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Όχι! Η γη μας δεν ήταν ακαμάτρα και στείρα και σεισμός δεν τη είχεν απ' τα βάθη ταράζει. Με της γης μου το χόμα κάθε πέτρα με δένει. Μια σπιθαμή μας δώσαν γη πατρίδα κι αγαπητική καπνός κι αλάτι καθαρό απ' τα κλαδιά των ημερών.

Το πληγωμένο της κορμί το προσκυνούν οι άνεμοι την ζήλεψαν οι δυνατοί την σταύρωσαν οι τύραννοι

ΤΡΙΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΗΡΩΑΣ

Όλοι μας περνούμε δύσκολες στιγμές... Όλοι μας υποφέρουμε και σωματικά και ψυχικά. Όλοι μας αντιμετωπίζουμε προβλήματα που πολλές φορές είναι υπέρτερα των δυνάμεών μας. Όλοι μας ακόμα είχαμε υπ' όψιν μας ότι θα περπατήσουμε αυτά τα μονοπάτια... Βέβαια δεν είμαστε και υπεράνθρωποι. Είναι στιγμές που κάθε άνθρωπος λογίζει.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

*Αλλά τώρα η φωνή μου, πως λυγά και πως τρέμει
Πως φοβάται η βαρκούλα το μεγάλο ταξίδι
Θα την πάρουνε τάχακαλοφτέρουγοι άνεμοι
ή δρολάπι θ' αρπάζει το πανί της ξεφτίδι;*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Κύριε. ει δυνατόν, απελθέτω το ποτήριον τούτο απ' εμού...

Ο ΗΡΩΑΣ

Αλίμονο σ' αυτόν που θα αφήσει τον εαυτό του να παρασυρθεί στην απελπισία και τον ψυχικό μαρασμό και να γκρεμισθεί σ' ερείπια. Θα θερίσει τον όλεθρον. Και θα καταντήσει το κορμί του, αντί για περήφανο φρούριο της ψυχής, αξιοθρήνητο κιβούρι της...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο μεγάλος Δήμιος, ο ένδοξος στρατάρχης, κάλεσε τον υπήκοο να μιλήσει μαζί του. Και μετέβη ο παντοδύναμος να συναντήσει το αδύναμο, ο σιδερόφρακτος, τον έχοντα μόνο όπλο την αδούλωτη καρδιά του.

«Ονομάζομαι Κυριάκος Μάτσης. Είμαι αγωνιστής της ελευθερίας της πατρίδας μου. Σας ακούω».

«Τριάκοντα αργύρια». Ασφαλής μετάβαση σου σε πολύ μακρινή χώρα. Κι απέραντη γη που τόσο αγαπάς, για να καλλιεργείς. Από σένα τίποτε δεν ζητούμε. Απλώς να εγκαταλείψεις ένα αγώνα μάταιο και καταδικασμένο να αποτύχει...»

Ο ΗΡΩΑΣ

Όλοι περιμένουμε να ροδίσει η αυγή που θα πάμε αφέντες στα σπίτια και τα χωράφια μας, τα δικά μας χωράφια... Αν θέλεις να πάρεις τη ζωή μου, μπορείς. Αν θέλεις να σιγήσεις τη φωνή μου για πάντα, μπορείς. Όμως την ψυχή μου ποτέ.

Και μάθε, στρατάρχα, πως αυτή η ψυχή δεν έχει τιμή. Ου περί χρημάτων τον αγώνα ποιούμεθα.

ΤΡΙΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΗΡΩΑΣ

Πνεύμα ο θεός. Το πνεύμα του δικαίου, του αληθινού, το πνεύμα που γεννά τα έργα τα μεγάλα, τους στοχασμούς τους ξεχωριστούς, τις θυσίες για το σύνολο.

Είναι γνωστό πως είμαι αισιόδοξος. Αυτός ο μεγάλος άγνωστος, αυτός ο ταπεινός που δεν υπολογίζεται, αυτό είναι αλήθεια που δεν συνθηκολογεί, που δεν συμβιβάζεται, που δεν δεσμεύεται, που δεν λυγίζει. Πίσω του πανίσχυρος σύμμαχος στέκεται το πνεύμα του θεού.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Εκεί που 'φκιανα τις θέσεις εις τους Μύλους ήρθε ο Ντερνύς να με ιδεί.

«Τι κάνεις αυτού; Αυτές οι θέσεις είναι αδύναμες. Τι πόλεμο θα κάμετε με τον Μπαράϊμη αυτού;»

Του λέγω: «Είναι αδύνατες οι θέσεις μας κι εμείς, όμως είναι δυνατός ο θεός οπού μας προστατεύει...

Κι αν είμαστε λίγοι εις το πλήθος, παρηγοριόμαστε μ' έναν τρόπο, ότι η τύχη μας έχει τους Έλληνες πάντοτε ολίγους. Ότι αρχή και τέλος, παλαιόθεν και ως τώρα, όλα τα θερία πολεμούν να μας φάνε και δεν μπορούν. Τρώνε από μας και μένει και μαγιά. Και οι ολίγοι αποφασίζουν να πεθάνουν. Κι όταν κάνουν αυτήνη την απόφαση, λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν...»

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Χαίρε που εσύ στου Φράγκου δεν εμπήκες την κλίνη που είπες όχι! ως ο Τούρκος σούπε: πλάι μου κοιμίσου...

Εσύ κόρη Κυπρέα που κυπρέα έχεις μείνει διαφεντρεύτρα οργισμένη των ανθών της ψυχής σου.

Χαίρε, που φιλήματα ξένα δεν εδέχθης τα χείλη της λαλιάς μας ω σώστρα και φυλάχτρα κι αηδόνα που μονάχα η καρδιά μας με το στόμα σου εμίλη

Ρωμιοσύνη εν φυλή συνότζαιρη του κόσμου, κανένας δεν ευρέθηκεν για να την εξειλείψει

Κανένας γιατί σιέπει την που τάψη ο θεός μου.

Η Ρωμιοσύνη εν να χαθεί, όντας ο κόσμος λείπει...

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΙΓΕΝΗ